

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Știința și tehnica sovietică cele mai înaintate din lume

1. Vis împlinit — primii sateliți.

Nimeni nu se mai îndoiește azi că știința și tehnica sovietică sînt cele mai înaintate din lume, că U.R.S.S. stă în fruntea țărilor care realizează cel mai mare progres economic, social și cultural, cu cel mai înalt nivel de trai pentru cei ce muncesc.

Datorită uriașelor invenții ale științei și tehnicii savanților sovietici, omul veacului al XX-lea a pornit de pe pămînt spre cucerirea Cosmosului, a planetelor, începînd cu Luna.

Acum 2 ani la 4 octombrie 1957, lumea întreagă a rămas uimită de primul satelit artificial al pămîntului, prin care omul sovietic arată geniul său creator prin care se avîntă spre aștri, însetat de-a cunoaște ce este dincolo de pămînt. Se împlinea astfel un vis, o veche dorință a oamenilor — de-a se ridica spre astre.

Dorința de-a cerceta și de-a cuceri văzduhul o aflăm și la cei vechi, la oamenii de știință și filozofi care s-au înflăcărat de ea. Trimiterea în cosmos a primului satelit sau sputnik (în limba rusă), este dovada sigură că omul poate stăpîni natura. În istoria dezvoltării științei și a civilizației umane aceasta are însemnătate epocală. Cu ce admirație și cu cît entuziasm se urmărea zi și noapte în toate părțile pămîntului, mersul acestui satelit pe bolta cerului înstelat.

Data de 4 oct. 1957 este un moment mare în dezvoltarea uriașă a științei și tehnicii și despre el au scris elogios toți savanții lumii ca despre o victorie excepțională a întregii omeniri. Acest moment nu era singurul.

Astfel la 3 noiembrie 1957 s-a trimis în cosmos un al doilea satelit mult mai mare decît primul. De astădată în el se afla o viiță vie, cățelușă Laika. La 15 mai 1958 s-a trimis al treilea satelit. Acesta era acum un adevărat laborator științific trimis în văzduh cu aparate mai perfecționate să facă cercetare și să culegă date științifice de mare importanță asupra legilor din univers care influențează viața noastră pe pămînt. Acest satelit a făcut ocolul pămîntului de peste 7.200 de ori și continuă și azi.

La fel sînt trimise în cosmos felurite rachete, cu scopuri științifice. Așa a fost

trimisă la mari înălțimi o rachetă de peste 2.000 kg pe care erau 3 animale, care s-au întors sănătoase.

2. Prima planetă artificială și prima rachetă în Lună.

Știința și tehnica sovietică nu s-a oprit aci. La începutul acestui an, 1959, a făcut alți pași gigantici spre progres, cu realizări și mai strălucite. Pentru înția dată, acum se face de om un corp ceresc, supus voinței sale, scos de sub legile atracției pămîntului care, fiind aruncat în cosmos, gravitează spre soare și azi se învîrte în jurul soarelui. Acesta este prima planetă artificială din sistemul nostru solar, care poartă în cosmos steagul cu stema U.R.S.S.

La 12 septembrie 1959 tehnica savanților sovietici trimite în Lună prima rachetă cosmică, înfige aici fanioanele cu stema: U. R. S. S. Lucrul este uimitor, pentru că s-a reușit ca o rachetă cu mare greutate, scăpată de gravitatea pămîntului, să fie condusă de jos prin unde, să fie teleghidată și să parcurgă distanța în timpul prevăzut de calculele precise ale învățaților sovietici. Pentru prima dată știința și tehnica sovietică au reușit să stabilească un pod între pămînt și Lună, prin care a impresionat adînc pe savanții tuturor țărilor, care au omagiat aceste invenții. Acum a devenit aproape sigur că din rîndurile oamenilor de azi, unii vor fi sortiți să pună piciorul pe alte planete. Dorința de veacuri a oamenilor de-a zbura în lună și-n spre stele se realizează în chip minunat, începînd cu epoca noastră.

3. Prima stație automată interplanetară.

Succesele obținute și dezvoltarea rapidă a cercetărilor în domeniul spațiului interplanetar sînt uimitoare. Ele întrec prevederile cele mai îndrăznețe.

În ziua de 4 oct. 1959, cînd se împlineau 2 ani de la clipa cînd a început asaltul pentru cucerirea cosmosului, știința și tehnica savanților sovietici făceau omenirii un și mai mare dar, care a pus în uimire pe oamenii de știință din întreaga lume. Nici nu se putea aniversa mai frumos data de 4 oct. 1957 decît prin această nouă realizare minunată. Acum s-a lansat a treia rachetă cosmică, pe bordul căreia este așezată o stație automată interplanetară în greutate de 1553 kg afară de

combustibil. Stația aceasta face o mișcare alungită, ocolește Luna la o depărtare de 400.000 km deasupra pămîntului, apoi se întoarce spre pămînt la o distanță de 2—3.000 km. Scopul trimiterii acestei stații este să se facă mari cercetări în spațiul cosmic, și să se fotografieze partea nevăzută a Lunii. De aceea pe bordul stației sînt instalate tot felul de aparate științifice extrem de perfecte și de precise pentru tot felul de măsurători, pe care le transmite pe pămînt.

Spre deosebire de realizările științifice de la celelalte rachete și sateliți, la care comunicația radio cu Pămîntul se făcea în sens unic, începînd cu această Stație, legătura este în două sensuri Stație-Pămînt și la o distanță enormă, de zeci și chiar sute de mii de km și nu de cîteva sute de km.

La 6 oct. 1959 această Stație automată interplanetară zisă „Lunnikul—3” a ajuns la cea mai mică distanță de Lună. Ea dă posibilitatea pentru înția dată să se facă cercetări științifice sistematice în spațiul dintre Pămînt și Lună. Într-această stă deosebirea esențială dintre Stație și ceilalți sateliți artificiali ai Pămîntului și racheta care a atins Luna.

Datele înregistrate de aparatele Stației interplanetare sînt păstrate pe bandă magnetică pentru a fi retransmise, la comandă de pe pămînt, la anumite intervale, în emisiuni de la 2—4 ore, cînd sînt recepționate toate înregistrările făcute în interval de 24 ore.

Trimiterea acestei Stații interplanetare pe o orbită care înconjoară Luna a dat posibilitatea să se facă măsurători și chiar să fie fotografiată acea parte a Lunii pe care noi oamenii nu am văzut-o niciodată. Misterul pe care-l prezintă Luna în partea neobservată este acum dezvăluit. Primele fotografii au fost publicate în presa sovietică, și de aici de toate zările lumii, în 26. X. 1959, deci după 3 săptămîni.

Stația automată interplanetară va putea exista timp de 6 luni și va transmite informații prețioase conform cu dispozițiile centrului de coordonare și calcul aflat pe Pămînt. Bateriile solare ale stației automate produc suficientă energie pentru a asigura funcționarea aparatelor științifice și a posturilor de radio, și a da emisiuni tot timpul cît va exista stația.

(urmare în pag. 2)

69297

4. Părerile savanților lumii și ale presei despre invențiile sovietice.

Astronomul Dr. Gerhard Shilling de la Oficiul național de cercetări ale spațiului cosmic din S.U.A. a declarat că lansarea stației automate interplanetare reprezintă: „Inceputul zborurilor cosmice”. Zborurile similare zborului efectuat de „Lunik-3” reprezintă una din pregătirile necesare în vederea trimiterii, în ultima instanță a unor nave cosmice pilotate sau nepilotate spre suprafața Lunii.

Directorul Observatorului astronomic din Tokio, Miadzi, a spus: „Lansarea acestei Stații cu aparataj științific, constituie o uriașă realizare în opera de studiere a Cosmosului”.

Ziarul japonez „Jomiuri” scria în 5 oct. 1959: „Se pare că omenirea a avansat cu vreo 40 de ani întrînd în secolul al XXI-lea. Acesta este sentimentul care te cuprinde cînd te gîndești că Uniunea Sovietică a lansat în cosmos o stație automată interplanetară”. Presa franceză spunea la 6 oct. că lansarea Stației este un eveniment senzațional. Astfel ziarul „Combat” scrie: „Savanții sovietici au dovedit odată mai mult că ei se află cu mult înaintea progresului repurtat în acest domeniu în celelalte țări. Savanții sovietici au demonstrat încă odată întregii lumi ceea ce înseamnă folosirea în scopuri pașnice a cuceririlor științei și tehnicii. Sîntem bucuroși că asistăm astăzi la experiențe care sînt puse nu în slujba distrugerii omului, ci în slujba cunoașterii spațiului cosmic”. „Les Echos”, ziarul cercurilor financiare franceze spune: „Noua victorie repurtată de Uniunea Sovietică este cel mai remarcabil succes din domeniul tehnicii, mai ales dacă se ține cont de eșecurile înregistrate de S.U.A. acum cîteva zile în lansarea unei rachete cosmice spre Lună”. Ziarul „Le Figaro” scrie: „Lansarea celei de-a treia rachete cosmice reprezintă un mare succes al științei și tehnicii sovietice. Victoria Uniunii Sovietice în ceea ce privește tehnica rachetelor poate fi considerată ca definitivă”. Iar „France Soire” relatează: „Un eveniment cu totul senzațional. Se poate spune cu certitudine că într-un viitor foarte apropiat va putea fi realizată trimiterea unui om în cosmos”.

La fel de elogioase sînt opiniile altor ziare și savanți din Anglia, Germania, țările Nordice, etc. în frunte cu presa S.U.A. care prin ziarul „New-York Times” recunoaște că „cu greu poate fi pus la îndoială faptul că ultimele două realizări sovietice în domeniul rachetelor dovedesc că în exploatarea spațiului și în construirea de rachete continuăm să fim cu mult în urmă Uniunii Sovietice”.

5. U.R.S.S. în fruntea științei, a progresului și a luptei pentru existența pașnică în lume. Declarațiile premierului N. S. Hrușciiov în S.U.A.

Este semnificativ faptul că toate marile invenții din ultimii doi ani care au fost făcute cu scopul de a cuceri cosmosul și-au luat zborul de pe pămîntul Uniunii Sovietice. Tocmai lumea cea nouă, lumea socialismului creator, născută în focul Revoluției din octombrie 1917, croește drum către aștri. Această lume deschide întregii omenirii o eră nouă, aceea a zborurilor de pe pămînt către alte planete. Mărețele victorii ale științei și tehnicii sovietice, care

au uimit lumea sînt dovada strălucită a forței biruitoare a științei sovietice, dovada superiorității orînduirii socialiste în cadrul căreia munca și realizările tehnicienilor, ale muncitorilor și ale oamenilor de știință cu geniul lor creator cunosc o înflorire de neconceput în orînduirea capitalisă. Aceste realizări tehnico-științifice oglindesc avîntul multilateral al forțelor de producție în U.R.S.S., uriașa ei forță economică și dezvoltarea nețărmurită a științei și învățămîntului, cu un cuvînt întreg progresul societății sovietice în domeniul politic, economic, social și cultural.

Uniunea Sovietică stă în fruntea științei mondiale. Ea a întrecut în lupta pentru spațiul cosmic S.U.A. o țară cu o mare dezvoltare industrială. Cei 2 ani care au trecut de la 4 oct. 1957 arată că Uniunea Sovietică a luat-o înainte și se menține la o distanță mare față de cuceririle din S.U.A. Dacă comparăm datele științifice din S.U.A. vedem că ele nici pe departe nu au atins succesele realizate în U.R.S.S. Încărcătura sateliților lansați de S.U.A. în cosmos n-a atins niciodată greutatea celui de al treilea sputnik sovietic, iar încercarea făcută în S.U.A. de-a lansa o rachetă în lună nu a reușit.

Cu toată superioritatea pe care o are în domeniul tehnicii și științei, U.R.S.S. luptă statornic pentru coexistența pașnică în lume. Ea a pus și pune la dispoziția oamenilor de știință din lumea întreagă toate cercetările oamenilor de știință, cu condiția ca ele să fie folosite numai pentru scopuri pașnice și nicidecum pentru distrugerea omenirii prin război. U.R.S.S. se situează pe poziția că în toate domeniile care separă cele două sisteme ale lumii, socialist și capitalist, trebuie să aibă loc o întrecere pașnică, iar invențiile și descoperirile să slujească progresului și binelui omenirii. În această privință sînt

cît se poate de clare și convingătoare cuvintele rostite de N. S. Hrușciiov, Premierul U.R.S.S.-ului la sosirea la Washington în 15 sept. 1959, care a exprimat încrederea că „oamenii de știință, inginerii și muncitorii din Statele Unite ale Americii, care lucrează în domeniul cuceririi cosmosului, vor aduce și ei fanionul lor pe Lună. Fanionul sovietic ca vechi locuitor al Lunii, va saluta fanionul dumneavoastră și ele vor trăi în pace și prietenie, tot așa cum noi și dumneavoastră trebuie să trăim în pace și prietenie pe pămînt”. Odată cu lansarea atîtor invenții în cosmos, a devenit limpede pentru oamenii cu judecată sănătoasă, că în faza actuală a dezvoltării științei și tehnicii, omenirea n-are în fața ei altă posibilitate înțeleaptă decît aceea de a conviețui pașnic. Acest adevăr se impune tot mai mult în viața internațională.

Vizita lui N. S. Hrușciiov în S.U.A. între 15—28 sept. 1959 a însemnat un început de destindere în relațiile internaționale. Ea a deschis perspective favorabile pentru întărirea păcii și a colaborării internaționale pe baza încrederii reciproce. Dacă aceste eforturi vor fi făcute de oamenii cu răspundere din toate țările, cauza păcii și progresul omenirii vor cîștiga foarte mult.

Secolul nostru este secolul unei dezvoltări și înfloriri nebănuite a tuturor puterilor de muncă și a talentelor cu care Dumnezeu a înzestrat pe om. Pas cu pas el supune forțele naturii voinței sale și le silește să servească progresului societății și fericirii fiecăruia în parte. Prin lupta tuturor popoarelor, vremea noastră trebuie să devină așa cum spunea N. S. Hrușciiov în vizita sa în S.U.A. „vremea înfăptuirii marilor idealuri, vremea păcii și a progresului”. — Noi credem în acest ideal și luptăm ca el să devină realitate.

S. Radu

30 Decembrie

Au trecut unsprezece ani de cînd poporul muncitor a înlăturat monarhia, întru-chipare a regimului burghezo-moșieresc, și a proclamat Republica Populară Romîna, stat al oamenilor muncii de la sate și orașe. Ziua de 30 decembrie 1947 este o zi însemnată: ea a dat posibilitate oamenilor muncii să pășească cu hotărîre pe calea construirii socialismului în țara noastră. De aceea cei 11 ani de republică sînt ani de avînt în muncă, de mari realizări, prin care poporul muncitor și-a făurit o viață nouă, o patrie nouă. Știind că el e stăpîn în țara sa, că muncește pentru sine și pentru îmbunătățirea vieții lui, poporul muncitor și-a desfășurat toate forțele, toate talentele, tot entuziasmul, și a muncit cu drag, a muncit cu spor pentru ca patria lui iubită să fie tot mai bogată, tot mai puternică, tot mai frumoasă. Astfel dintr-o țară agricolă înapoiată am devenit o țară industrial-agrară înaintată, dintr-o țară cu foarte mulți analfabeți am devenit o țară de cultură avansată, lumina cărții pătrunzînd pretutindeni; dintr-o țară măcinată de boli, cu o mortalitate ridicată, am devenit o țară cu un nivel sanitar asemănător celor mai avansate state și cu o mortalitate scăzută; dintr-o țară în care mizeria, șomajul, subnutriția făceau victime numeroase, am devenit o țară cu un nivel de trai, material și cultural, foarte ridicat.

Așa știe poporul să muncească și să făptuiască pentru patria sa, pe care a cucerit-o prin lupte și jertfe, pe care o întărește prin muncă și dragoste.

Politica de industrializare a făcut ca industria socialistă să constituie baza construirii socialismului în țara noastră. Pe cînd înainte de 1944 industria creștea anual cu 4%, după 1944 ritmul de creștere a industriei a fost de 16%, adică de 4 ori mai repede. Produsele industriei noastre satisfac nevoile economiei și populației și sînt prețuite pe piața internațională. Astfel am ajuns să exportăm tractoare, strunguri, utilaj petrolifer, ș. a. În agricultură sectorul socialist dă posibilitatea să se folosească pe tarlale întinse mijloacele agrotehnice cele mai avansate. De aceea sectorul socialist — care cuprinde peste 70% din suprafața arabilă și din numărul gospodăriilor țărănești — recoltează mult mai multe produse agricole decît sectorul individual și ridică nivelul de trai, material și cultural, al țăranilor muncitori. Circa 40.000 tractoare brăzdează ogoarele țării — și numeroase alte mașini agricole — toate fabricate la noi, scoțînd din pămînt recolte bogate.

Cultura a devenit un bun al maselor populare. Ziarele, revistele, cărțile se tipăresc în milioane de exemplare. Căminele culturale răspîndesc lumina științei, lite-

Academician Profesor Dr. Constantin I. Parhon

a împlinit vârsta de 85 de ani

La 27 octombrie a. c. Dl Acad. Prof. Dr. Constantin I. Parhon a împlinit frumoasa și respectabila vîrstă de 85 de ani. Din acel prilej, a fost felicitat prin ocîrmuirii țării. Prezidiul Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice i-a acordat înalta distincție a Ordinului „Lenin”, ca semn de deosebită prețuire a îndelungatei și rodnicei lui activități în tărîmul întăririi prieteniei și colaborării culturale romîno-sovietice.

Există oameni al căror nume îl pomeniți nu numai cu respect desăvîrșit, dar și cu drag. Profesorul Parhon face parte dintre aceste podoabe ale spiței noastre omenești. Pentru noi, este o glorie și o avuție națională. Dar nu numai atît: lumea întregă îl cunoaște și îl cinstește ca pe unul din cei mai mari învățați ai vremii noastre.

S-a născut în Cîmpulung-Muscel, la 27 octombrie 1874. Prin tatăl său, care era institutor, se trage dintr-o familie de țărani sănătoși la suflet și la trup, de pe Tîrnave, din Cetatea de Baltă.

La școală a fost mereu în fruntea colegilor săi. Ca student în medicină s-a legat sufletește de marele profesor și academician Dr. Gheorghé Marinescu, vestit în lumea întregă pentru priceperea sa în boli de nervi (neurologie) și unul dintre întemeietorii școlii medicale romînești.

La vîrsta de 23 de ani tînărul Constantin I. Parhon era intrat deja în corpul didactic din învățămîntul superior, conlu-crînd îndeaproape cu profesorul Marinescu. S-a adeverit și de astă dată zicala înțeleaptă din popor: „Ziua bună se cunoaște de dimineață”. În 1912 a ajuns profesor universitar la Facultatea de Medicină din Iași, iar în 1934 s-a transferat la București, în aceeași calitate.

Numele profesorului C. I. Parhon era acum cunoscut în lumea întregă, deoarece este unul din creatorii Endocrinologiei, știință medicală care se ocupă cu studierea glandelor cu secreție internă. În 1909,

ratura, artele și sprijinesc talentele din popor prin coruri, echipe de teatru, cenc-luri literare, etc. Arta populară, sub toate manifestările ei, este prețuită și în plină înflorire. Știința, literatura, muzica, pictura, sculptura, cinematografia ș. a. cunos-c o dezvoltare foarte rapidă.

Ori unde privești și se umple sufletul de bucurie că peste tot vezi avîntul muncii creatoare, peste tot vezi un popor care merge înainte cu entuziasm, care construiește, făurește o țară a culturii și civilizației celei mai înaintate.

De aceea noi sîntem luptători pentru pace. Nu vrem ca munca noastră să fie pustiită de război, ci vrem ca împreună cu toate popoarele să muncim pentru ca viața să fie mai fericită pe pămînt. Alături de Uniunea Sovietică — cu ajutorul căreia am realizat aceste mari progrese — și de țările lagărului socialist, de toți luptătorii pentru pace, sprijinim lupta popoarelor pentru dezarmare totală și generală, pentru pace trainică.

Celei de a 11-a aniversări a R. P. R. poporul muncitor îi închină realizările acestor ani și hotărîrea de a munci cu mai mult spor ca patria noastră scumpă să fie tot mai bogată și mai înfloritoare. T. R.

împreună cu doctorul M. Goldstein, a publicat primul manual de Endocrinologie din lume. Activitatea sa științifică a trecut de o mie de studii, articole și lucrări de specialitate. Această activitate ne-a cîștigat, ca popor, o faimă cu care ne mîndrim pe bună dreptate.

Pînă la 23 August 1944 Dl Prof. Dr. C. I. Parhon a lucrat la dezvoltarea științelor medicale în condiții neprielnice. De multe ori și-a cheltuit salariul propriu ca să-și poată înjgheba și înzestra un laborator, în care lucra cu distinsa și învățata sa soție (decedată înainte cu cîțiva ani). Regimurile politice din trecut l-au asuprit și nedreptățit deoarece Dl Prof. Parhon s-a apropiat încă din tinerețe de clasa muncitoare, căreia i-a rămas credincios pînă astăzi. În 1940, regimul dictatorial antonescian l-a pensionat înainte de vreme, ca să-l scoată din mijlocul vieții universitare, din pricina convingerilor sale democratice clare și statornice. În iarna anului 1944—45, regimul de democrație populară al țării noastre l-a reșezat în drepturile sale, proclamîndu-l profesor universitar pe viață și făcîndu-i toate înlesnirile convenite spre a-și putea desfășura cercetările științifice în condițiile cele mai bune.

Astăzi, în cadrele Institutului de Endocrinologie al Academiei Republicii Populare Romîne, care-i poartă numele — ca și Universitatea din Capitala Patriei noastre — Dl Prof. Parhon lucrează neobosit pentru propășirea științelor medicale, descoperind și perfecționînd metode noi de apărare și conservare a sănătății oamenilor muncii și de luptă cu succes împotriva bolilor și a îmbătrînirii. DSA a arătat și a dovedit cu date științifice că condițiile de viață ale oamenilor — adică traiul pe care-l duc acasă, la locul de muncă sau în alte părți — înrîuresc asupra sănătății lor, asupra puterii lor de muncă. „Noi, oamenii de știință, urmărim să cunoaștem și să putem influența natura” — spune DSA.

Cei mai de seamă reprezentanți ai științelor medicale din țara noastră datoresc mult Dlui Prof. Parhon. Elevii săi sînt numeroși și de valoare. În fruntea lor se află distinsul profesor universitar Dl Acad. Dr. Ștefan Mîlcu, directorul Institutului de Endocrinologie „Prof. Dr. C. I. Parhon” și secretar prim al Academiei R. P. Romîne.

Blînd și bun cu toată lumea, Dl Acad. Prof. Dr. C. I. Parhon este cinstit de toată suflarea din țara noastră ca un exemplu luminos de savant legat de popor, aflat în slujba poporului.

Poporul nostru, recunoscător pentru tot binele pe care ni-l face, l-a ridicat la demnitatea de cel dintîi președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, după înlăturarea monarhiei (1947), iar acum cinci ani, cînd împlinea vîrsta de 80 de ani, l-a distins cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

Dl Acad. Prof. Dr. C. I. Parhon este om de știință de rang universal, dar și slujitor credincios al năzuințelor populare care transformă de cincisprezece ani încoace Patria noastră într-o țară prosperă cum n-a fost niciodată în trecut.

Roadă bogată

Normal, în patria noastră, cele patru anotimpuri se prezintă astfel: primăvara frumoasă, vară călduroasă, toamnă bogată și iarnă geroasă. Pe cele trei dintii din anul acesta le-am văzut cum au fost, iar al patrulea urmează să-l vedem.

Semănatul din primăvară s-a făcut la timp și semănăturile s-au dezvoltat, ploile fiind abundente și aducîndu-ne bogată recoltă în toate produsele pămîntului nostru.

Griul, secara, orzul, ovăzul și altele au dat bogată recoltă, acoperind necesitățile anuale la sate și orașe, asigurînd rezerve și pentru anul viitor.

Furajele pentru animale fiind favorizate de ploii, la fel sînt bogate, depășind necesitățile. Recoltarea roadelor a arăta din nou că sectorul socialist adună roade mult mai bogate decît gospodăriile individuale.

Am avut posibilitatea să constat și să compar — în comuna mea natală Gurghiu, situată la poalele munților cu același nume — recolta la ha din sectorul socialist cu cea individuală pe ultimii șapte ani la griu și la porumb. E vorba de întovărășirea agricolă înființată în 1952 cu 70 membri.

Dacă în 1953 întovărășirea a recoltat 1200 kg griu la ha față de 1020 kg în sectorul individual, și 2400 kg porumb la ha față de 1900, în 1958 raportul a fost la griu 1527 față de 752 și la porumb 2800 față de 1200.

Convinși de aceste rezultate, toți locuitorii s-au înscris acum în întovărășire pe care vor s-o transforme în gospodărie agricolă colectivă. Munca în comun e mai rodnică. Bogăția recoltei se vede și la oraș, unde cererea este mare dar oferta și mai mare și acceptată de oamenii muncii, fiind făcută la prețuri convenabile și celor mai modeste pungi.

Comerțul socialist aprovizionează cu tot felul de alimente pe oamenii muncii de la orașe la prețuri mici, ceea ce duce la ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor.

Dar nu numai pe teren gospodăresc și alimentar avem toamnă bogată, ci și pe teren politic.

Propunerea de dezarmare generală și totală făcută de Nichita Hrușciiov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. este salutată zilnic prin mii de articole de presă, din care se vede clar că lumea e sătulă de războiul rece și că dorește pacea, aceea pace a toată lumea, pentru care ne rugăm zilnic, aceea pace pe care o cer mamele care nu voiesc ca fiii lor să moară fără rost pe cîmpul de luptă, unde nu se rezolvă litigiile dintre state, pacea pe care o cerem cei care știm ce este războiul din distrugerile războaielor anterioare, pacea ce o vreau văduvele, orfanii și invalizii de război, care nu doresc să ajungem prin un nou război în situația lor, pacea pentru care luptă toate popoarele, toți oamenii cinstiți din lume.

La O.N.U. au decurs serioase dezbateri, ple-dînd toți oratorii pentru dezarmarea totală și generală, ajungîndu-se la o înțelegere, o rezoluție unanimă.

Să sperăm că începutul făcut la O.N.U. prin discursul premierului sovietic N. Hrușciiov, prin discuțiile suscitade, prin rezoluția adoptată și prin lupta popoarelor va duce la dezarmare și istoria va înregistra dezarmarea generală și totală ca roada cea mai bogată a toamnei din 1959.

Ca toți să fie una...

„Nu pentru aceștia mă rog, ci pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor în Mine, ca toți să fie una“.

(Ioan 17, 20).

Așa a dorit Mîntuitorul să fie cei ce vor crede în El, adică Biserica Sa una, căci unul este Dumnezeu și unul este scopul pentru care a fost întemeiată. Iisus Hristos nu s-a împărțit și cine dezbină Biserica întemeiată de El, acela sfișie cămașa Lui cea necusută pe care nici ostașii romani, ce păzeau crucea, n-au îndrăznit să o sfișie.

Cînd Hristos Domnul, a spus „mergînd învățați toate neamurile ... învățîndu-i să păzească toate cîte v-am poruncit vouă” (Matei 28, 19), a vrut să spună și acest lucru, ca apostolii și urmașii lor să păzească tot ce a poruncit El, ca nu cumva, unii scoțînd sau adăogînd ceva, urmașii Lui să nu mai fie una.

Aceasta a și fost una din propunerile mari ale Sfinților Apostoli ca ei, ca Biserica să fie una.

Așa de pildă, cînd Biserica era amenințată să se împartă în două, pentru neînțelegerea cu privire la ținerea legii mozaice, sfinții apostoli convoacă o adunare, un sinod la Ierusalim și acolo după ce discută cu toții, sub înrîurirea Duhului Sfînt, ajung la hotărîrea că Biserica să rămînă tot una și că păgînii care vor trece la creștinism să nu fie obligați la ținerea legii lui Moise (Fapte cap. 15).

Cînd de asemenea Sf. Ap. Pavel, observă că Corintenii încep să se împartă în grupuri, spunînd că unii ar fi ai lui Pavel, alții ai lui Apolo, alții ai lui Chefa, le spune: „Nu cumva s-a răstignit Pavel pentru voi? sau fost-ați botezați în numele lui Pavel?” (I Cor. 1, 13) și îi îndeamnă să țină unitatea întru Hristos, dînd la o parte certurile despre care îi venise știre, păzînd adică unitatea credinței, a păcii și a dragostei.

Tot pentru a nu știrbi această unitate, sf. ap. Pavel îndeamnă pe Efeseni: „Să umblați cu vrednicie după chemarea cu care ați fost chemați, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în iubire, silindu-vă să păziți unitatea Duhului, întru legătura păcii. Este un singur trup și un singur duh... Este un Domn, o credință și un botez” (Efeseni 4, 1—5).

Iar dacă unii s-ar socoti mai rîvnitori, mai tari în credință, să nu-i jignească pe cei slabi, să nu-i desconsidere, să nu se separe de ei „cei tari să poarte slăbiciunile celor slabi” (Rom. 15, 1) și „purtînd sarcinile unii altora vor implini astfel legea lui Hristos” (Gal. 6, 2).

Am putea să dăm încă o mulțime de exemple de luptă a sfinților apostoli, pentru menținerea unității Bisericii lui Hristos, pentru pacea în Biserică, pentru dragostea între creștini. Această luptă se continuă și de urmașii sfinților apostoli, episcopi, preoți, diaconi, credincioși, care în sinoadele ecumenice și particulare n-au avut dreptîntă decît unitatea bisericii.

Așa a fost la început în sinul bisericii creștine. Toți credincioșii erau de o singură credință și aveau o singură biserică. Ei erau credincioși ai Bisericii creștine, care păstra învățătura Mîntuitorului și așezămintele sfinților apostoli neschimbate. Credincioșii nu cunoșteau ce este cearta pentru credință, sau dezbinarea — sau dacă o cunoșteau pentru un moment, iubirea dintre ei făcea ca această ceartă să dispară repede. Toți cu o inimă și cu un glas în aceiași credință se rugau, laudau și cîntau pe Mîntuitorul și se îndulceau cu sfințele Lui slujbe și învățături prin care se înălțau spre Dumnezeu. Căci așa cum, ca să te urci într-un turn înalt îți

trebuie scară și scara trebuie să aibă trepte, tot așa și Biserica a făcut din aceste învățături și slujbe o scară cu trepte pe care fiecare credincios să se poată înălța la Dumnezeu. Aceste învățături, aceste trepte, erau aceleași la toți credincioșii formîndu-le și ele unitatea în credință.

Ascultau și citeau cartea Sf. Scripturi, căci știau că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”. Cîntau Sfînta Tradiție, pentru că știau că în Scriptură nu s-au scris toate cîte a făcut Iisus, că dacă s-ar fi scris „toate cărțile, n-ar fi încăput în tot pămîntul” și că Sf. Apostol Pavel le spusese: „Țineți predaniile mele precum vi le-am dat” (I Cor. 11, 2). Cîntau biserica sfîntă ca locaș de închinare, „casa Tatălui cereșc” (Luca 2, 49). Cîntau pe episcopi și preoți, căci asupra apostolilor și a urmașilor lor, episcopi, preoți, a suflat Hristos și le-a dat puterea ca orice vor lega pe pămînt să fie legat și în ceruri (Ioan 20, 21—23, Matei 18, 18). Se sfințeau și primeau sfințele taine, prin care primeau pe Duhul Sfînt asupra lor, căci Mîntuitorul prin aceasta îi asigurase că va fi cu ei pînă la sfîrșitul veacurilor (Ioan 14, 16). Cîntau cuvîntul și semnul crucii, căci el aducea aminte de crucea Mîntuitorului, de suferințele Lui, de crucea fiecărui creștin, și însuși Sf. Apostol Pavel le spusese: „Cuvîntul crucii ... pentru cei ce se mîntuiesc este puterea lui Dumnezeu” (I Cor. 1, 18). Cîntau icoanele, pe care cînd le vedeau se îndemneau mai mult la virtute și avîndu-le în fața lor, rugăciunile deveneau mai fierbinți și știau că însuși Dumnezeu cînd înlăturase idolii poruncise icoanele (Ieșire cap. 20). Cîntau Dumineca, pentru că în ziua aceasta înviase Domnul și în ziua aceasta dăduse putere apostolilor și urmașilor lor să ierte păcatele și se pogorise Duhul Sfînt. Cîntau pe sfinți și sărbătorile lor, în care își aduceau aminte de viața și faptele lor, ostentîndu-se să le urmeze credința, după cuvîntul apostolului: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvîntul lui Dumnezeu, priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința” (Evrei 13, 7). Cu toții mergeau la biserică și ascultau Sfînta Liturghie, cuminecîndu-se din același potir, cu toții se rugau, cu toții posteau și se întreceau ca să împlinescă toate aceste învățături care erau și trepte de urcare spre cer și care erau moștenite de la Hristos și Apostoli și erau transmise din tată în fiu, din generație în generație. Ce frumoasă și plăcută era Mîntuitorului această unitate de credință a tuturor celor ce credeau în El o spune și psalmistul: „Ce bine și frumos este cînd frații sînt împreună” (Ps. 132, 1).

Dar dacă Mîntuitorul se rugase ca toți cei ce vor crede în El să fie una, le atrăsese în schimb atenția Apostolilor de multe ori: „Vor veni mulți întru numele Meu... și vor atrage pe mulți dintre voi” (Matei 24, 5, 13). Iar „unii se vor depărta de la credința cea adevărată luînd aminte la durerile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor” (I Timotei 4, 1).

Și proorocirea s-a împlinit, căci în decursul veacurilor învățăturile Bisericii au început să fie atacate de diferiți eretici, care au înțeles greșit și au schimbat învățătura Mîntuitorului.

Așa au venit unii și au spus că Sf. Tradiție trebuie desființată. S-au făcut dezbinări în Biserică, s-a rupt unitatea, căci aceia s-au rupt de Biserică. Alții au spus ca icoanele să fie date afară din biserică și-au făcut altă dezbinare, au rupt iarăși unitatea Bisericii. Alții au spus să desființăm sărbătorile, să rămînă Dumineca și alții să desființăm și Dumineca că nu Dumineca,

Cultivarea plantelor medicinale și aromatice

Țara noastră deține unul dintre primele locuri în lume în ce privește producția plantelor medicinale și aromatice. Suprafața plantelor destinate plantelor medicinale și aromatice a crescut de 10 ori, iar numărul speciilor la aproape 30. Totodată, a sporit și producția, anul acesta recoltîndu-se cu cîteva sute de vagoane mai mult decît în anul trecut.

Plantele medicinale și aromatice constituie o prețioasă materie primă pentru industrie, în special pentru cea de medicamente. Din ele se fabrică peste 80 de medicamente, zeci de extracte vegetale și tincturi, substanțe, uleiuri eterice, ape aromatice și o mare varietate de ceaiuri medicinale. Printre medicamentele preparate pe scară industrială la noi în țară din plante și produse sînt: Cinarol, folosit în tratamentul bolilor de ficat, Ascorutin, utilizat în tratamentul hipertensiunii, Belafit și Belergon, medicamente anti-spastice și altele.

Indemnăm pe credincioșii noștri să cultive astfel de plante, încheind contractele necesare.

ci sîmbăta e zi de odihnă, căci sîmbăta s-a odihnit Dumnezeu. Și așa s-a făcut altă dezbinare. Alții au spus că Bisericii nu-i trebuie preoți, pentru că fiecare credincios poate să explice Sf. Scriptură, nu trebuie biserică locaș de închinăciune, că fiecare se poate ruga în orice casă și s-a făcut altă dezbinare. Și așa au căutat să distrugă învățăturile bisericii despre cruce, cîntirea Maicii Domnului, sf. icoane, sf. taine, etc. Nu numai atît, dar datorită acestor învățături greșite și în credincioșii care nu s-au lăsat de Biserica întemeiată de Hristos și în ei a intrat cîte o îndoială, fie în privința Sf. Tradiției, fie a Duminecii, a cîntirii icoanelor, etc.

Învățăturile Bisericii sînt treptele scării pe care urcăm la Dumnezeu. Dacă unii rup o treaptă, alții altă treaptă din această scară, înlăturînd învățăturile cele bune, scara nu mai poate fi folosită, urcușul spre Dumnezeu e împiedecat.

Sectele sînt tot atîtea scări cu trepte rupte. Zice cineva: nu ști pe care să-i crezi. Mai pe dreptate se poate zice: Alege scara cea bună, care are toate treptele, scara Bisericii, și lași la o parte toate scările sectare, căci toate sînt stricate.

Iată unde am ajuns! Și ce a urmărit cel care a făcut dezbinarea — diavolul? Prin cei care s-au dezbinat, s-au rupt de Biserică, prin desființarea unora din învățăturile ei, diavolul a urmărit distrugerea dreptei credințe și rătăcirea pe căi, ce nu duc la mîntuire. Ori nu aceasta este scopul celui care crede în Iisus Hristos. Scopul fiecărui creștin e să se întărească în dreapta credință, că numai aceea e mîntuitoare, și chiar să-l întoarcă pe cel rătăcit, căci prin aceasta „și va mîntui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate” (Iacob 5, 20).

În concluzie: Creștinii trebuie să țină seamă că toți sînt frați în Hristos. Și între frați nu trebuie să fie dezbinare, care aduce dușmănie, adică ascultare de diavolul, ci trebuie să stăpînescă iubirea care unește, pacea care întărește, adică ascultarea de Iisus Hristos.

Chiar dacă la un moment dat unul ar avea păreri deosebite, să-și aducă aminte că „iubirea nu cade niciodată” (I Cor. 1, 18).

Să țină minte fiecare creștin că printre ultimele dorințe ale Domnului nostru Iisus Hristos, înainte de patimi, pentru care s-a și rugat, a fost ca toți cei ce vor crede în El — creștinii — de pretutindena și din toate vremurile „să fie una”.

Preot IOAN GRAURE